TAKIS WÜRGER

ROMÁN

KLUB

HOST

Neuvěřitelně laskavý román, ač vypráví o pomstě.
Westdeutsche Zeitung

Takis Würger
Klub

TAKIS

WÜRGER

ROMÁN

KLUB

BRNO 2019

Der Club
Copyright © 2017 by Kein & Aber AG Zurich — Berlin
All rights reserved
Translation © Iva Kratochvílová, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)
The translation of this work was supported by
a grant from the Goethe-Institut
Překlad této knihy podpořil Goethe-Institut

GOETHE INSTITUT

ISBN 978-80-7577-933-5 (PDF)
ISBN 978-80-7577-934-2 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-935-9 (MobiPocket)

Autor upozorňuje, že jména postav a institucí v tomto románu nemají nic společného se skutečností.

Nejedná se o pravdivý příběh.

Pokud existují reálné osoby a instituce se stejnými jmény a vlastnostmi jako v tomto románu, jde o naprostou náhodu.

Pro Mili

Hans

Na jihu Dolního Saska se rozkládá lesnaté pohoří Deister. Stával tam dům z pískovce, původně v něm bydlíval lesník a potom se řetězcem náhod a za úvěr z banky stal majetkem manželského páru, který se tam nastěhoval, aby paní měla kde v klidu umřít.

Sužovala ji rakovina, desítky maličkých karcinomů roztroušených v plicích, jako by jí do nich někdo vystřelil z brokovnice. Taková rakovina se nedá operovat a lékaři říkali, že nevědí, kolik času ženě ještě zbývá. Její muž architekt se proto vzdal práce a zůstal s ní doma. Když otěhotněla, onkolog jí doporučil potrat. Gynekolog řekl, že rodit může i pacientka s rakovinou plic. Porodila drobného, hubeného kojence s křehkými údy a hustými černými vlasy. Muž a žena zasadili za domem třešeň a synovi dali jméno Hans. Ten syn jsem já.

V mé nejranější vzpomínce ke mně maminka běží bosky přes zahradu. Má na sobě žluté lněné šaty a na krku řetízek z červeného zlata.

Když vzpomínám na první roky svého života, je vždycky pozdní léto a připadá mi, že rodiče pořádali

spoustu slavností, při nichž dospělí pili pivo z hnědých láhví a my děti limonádu, která se jmenovala Schwip Schwap. Během takových večírků jsem pozoroval, jak si ostatní děti hrají na honěnou, připadal jsem si skoro jako normální kluk a zdálo se mi, že se mamince z obličeje vytratil stín, což ale možná způsobovalo světlo táboráku.

Většinou jsem se na ostatní díval ze zadního kouta zahrady, kde se popásal náš kůň. Chtěl jsem ho chránit, protože jsem věděl, že se bojí cizích lidí a nemá rád, když ho zkoušejí pohladit. Byl to anglický plnokrevník, kdysi to býval závodní kůň a maminka ho koupila od koňského řezníka. Jakmile uviděl sedlo, začal vyhazovat. Jako malého mě maminka vozila na jeho hřbetě, později jsem na něm sám jezdil po lese, držel jsem se jen stiskem stehen. Někdy jsem v noci vyhlédl ze svého pokoje do zahrady a poslouchal, jak maminka s koněm mluví.

Maminka znala v lese každou bylinku. Na bolení v krku mi vždycky uvařila sirup z medu, mateřídoušky a cibule a nemoc zmizela. Jednou jsem se jí svěřil, že se bojím tmy, vzala mě za ruku a šli jsme do nočního lesa. Řekla, že by nemohla žít s neustálým pomyšlením na to, že se bojím, což mě trochu zneklidnilo, protože strach jsem míval často. Nahoře na cestě vedoucí po hřebeni slétaly z větví světlušky a sedaly mamince na ramena.

Každý večer jsem přes prkna v podlaze dětského pokoje slýchal její kašel. Ten zvuk mi pomáhal usnout.